

„Effeta, nyílj meg!”

„Ez a csönd éve volt, körül zárt, átkarolt.”

Török Csaba igazgató úr ezzel a gondolattal szólította meg a végzős növendékeket a Prohászka Gimnázium szalagtűző ünnepélyén, amelyre egy szentmise keretében, február 12-én, egy fagyos péntek reggelen került sor a Budakeszi Havasboldogasszony Plébániatemplomban. Beszédében hangsúlyozta, hogy szomorú volt az elmúlt év, sok lemondással, bezártsággal járt; a szétszakítottság, az elszigetelődés határozta meg létünk mindennapjait. Rengeteg dologról kellett lemondania az egyénnek, a közösségnek, ami nem is oly régen természetes és fontos volt a számukra. Mégis mindezek ellenére a sok-sok lemondás, halasztás után a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia előírásai szerint, a járványügyi szabályok szigorú betartásával végre sikerült méltó keretek között megünnepelni a 12. évfolyam szalagszentelését.

kapcsolódóan elmondta, hogy a világ sodrásában, még békeidőben is elveszhetnek értékeink, de amikor mindenkit érintő, nyomasztó dolgok vesznek körül minket, nagy szükségünk van a reményre. Minden nap szembe kell néznünk a dolgainkkal, hinni kell, szeretni kell, és tenni kell a jót! Az érettségi vizsga, a megmérettetés előtt álló tanulóknak Nikosz Kazantzakisz görög író gondolatát idézte, melyben a szerző a tanári hitvallás lényegét tárja elénk: „A tanár híddá feszül s biztatja tanítványait, keljenek át rajta; majd miután megkönnyítette számukra az átjutást, boldogan összeroskad, arra buzdítva őket, hogy maguk építsenek hidakat.” Az igazgató úr arra buzdította a fiatalokat, hogy ők maguk legyenek a hidak szűkebb és tágabb környezetükben, erősítve az emberi kapcsolatokat, a jóba, az isteni reménybe

vetett hitüket, amely erősíti az összetartozásukat Krisztusban. Végezetül egy sokakat érintő kérdést vetett fel, miszerint kell-e bánkódnunk az elveszett lehetőségek, dolgok után. Ugyanis a megváltozott világban sok minden elmaradt, átalakult, de közben kitisztult a látásunk a jóra, észrevesszük a kis örömteli dolgokat is. Fontos lett a csönd, az elmélyült hit, az emberi élet és a szeretet. A pénz világa helyett hivatások értékelték fel és át. A biztonság, a testi-lelki egyensúly és az emberi elme nagysága hozhatja el az eddiginél egészségesebb világot, amelynek várományosai nemzetünk ifjúsága, iskolánk végzős diákjai.

Az igazgató úr beszédét követően meghatározható pillanatokot élhettek át az érintett osztályfőnökök is, akik, az eddigi hagyományoktól eltérően, maguk tűzhatték fel szeretett tanítványaiknak a nyolc évet jelképező szalagot, azt a szalagot, amelyet minden maturandus büszkén viselhet erőit merítve a mindennapok kihívásaival, megpróbáltatásaival szemben.

Nagy Edit

A dermesztő hideg ellenére ünnepélyes melegség töltötte el a résztvevőket, hiszen újra együtt lehetett a közösség. Filó Kristóf atya prédikációjában a magányos emberrel szemben a közösség erejét méltatta, valamint arra buzdította a végzős diákokat, hogy – hasonlóan a pillangók átalakulásához – ők is merjenek megnyílni a külvilág számára.

A szalagáldást követően Török Csaba igazgató úr a szalag szimbolikus jelentéstartalmára világított rá, kettőt kiemelve, a remény és az összetartozás jelentőségét. Ehhez

